

הַלְבּוֹת פֶּסַח סִינָן תַּעֲגִיל

164 פאר הגולת

(7) קהילת רכש יהודים והארע' בתשייה ומידתי פ' ע"ט). ואם אין גזע בקהלות (א) ישל מעת, (ח) אכל אין לבער כל החטולות. ובעל-הבטה לא ייכא בעצמו (ט) רק אמר יוקא לא, דרך מרות מהיריות: ב (ט) יישקה במקבצתה (אי) לאיאינו נביבך אחריו: ג אם יונקה לשותה (יב) בפה כוסות, (יג) *קשות בטדו. יומכל מוקום (ד) ראוי להר (טו) שלא לשותה בין רצוחן לשלמי אם לא לרציך גדול. (טו) כדי שלא ישaber וינגע מלעשות האדר וקוריאת סהרה: ד (ו) *מביאן לפני בעל-הבטה עשרה (ח) שיש בפה שלוש משות ומיורר (ט) ותרפק וברפס (כ) או ינק (ט) אחר (וחוץ (כ) או (ט) פְּסָלָה), יושני בבלין, אדר גדר לפפח ואחד

ד. מתקבָּא דרגטְּא קִיחַ
ה. הַזֶּה צָרֵר בְּסִיפָּן תַּנְדַּע
בְּשָׁכָן וּבְשָׁרוֹרָא וּבְ
פָּאִי דָּאַיְשָׁ לְכַבְּנָה
זַוְּהָ וּמַשְׂחָה לְזַיִן
זַדְלָבָדוּ בְּשָׁם כְּנָנוּ
חוֹתָן חַתְּמָה חַתוֹן רְבָרְבָּן
תַּהֲגָה בְּקָטָן הַלְּבָנָה
וּמַעֲרָבָה טַבָּה

ונוטר' במו פשיטר שעה ובאותה מסגרת לארכו פירון שחאן נטילה וזה על השכלה
האה דתני הפקק גודל, ובן נוטרין: (ב) אהר. שטטבם שי ומכל שברביין
לו זו בדרא אמת סמן רה. ונטיגני לך מה שקוינין פטריהילויי¹, טוטוב
וחוך קרבט שחאה נוטרקיין ט פנק, כלומר, כי רבו אבדה עבדות פנק, גווערין
לאו איפודך, וכיב אקרזומים. ועמא: (א) מיניכלאט. ואם חל קשחת געה
טמפל-טולח מעש, אם לא עשה פצע' שחאן לו הונץ זינעה טריכלאט קעת,

משנה ברורה

ר' יוסי זכריה ז"ל אמר: ר' יוסי אמר: אף לחייבים בכל הצעה לטל יי"ו לשועה
קדושים וקדושת קדושים. ולזריחתו קדושת לא תשב החספין בין נטלה לשועה
וזואיל והוא מזקבי קעדזה, וכמו שחייבאר בטהון רעה, מכל פיקום
לכל-כעס שטמפלקון תרבה אחר קדרות באמירת הנזקה בתנוח
כך מסית וצערו ממשירת נזיו, לבלי צפלא אין לעשות כן; ובפלוטו
של ברי' שלא צטרוך לכך ולטל ברי' אסר שקדוש לאקלחת
ולפרק גמרא נכוון, בן קבבו קא פרומיסין: (ז) יטלו מעט. קחוב
קצתען, כדי לחש להטעם שהביא בדריביטש דאין לטל ידים
קדושים קדושים. דמחייב שוכר שקדוש אויך ניטלה. ועל-כן לא יטלו
טילה גמונה: (ח) אבל אין לברך וכו'. וזה לומר, אפלו אם
טל בטילה גמונה, ינחר על-כל-פחים שליא בברך עליון עיל בטילת
קדים, דעתילה ז"ל ואמינו עוזה לו לעצם אקיילה בנטב'ל, ונתקא דהוא

אזרי מברך בפה"ג, ואמ' לא טה דצחו ארך לברה, ולא יטפון לה'ביהל עד אסdem פְּנַעֲמָדָה רְאֵיכֶת הַתְּהִוָּה בְּמוֹרֵיךְ עַל הַכּוֹסֶות; וא"ל שיאמר קדרלה קדרלה ותולל כל פום א', ד"א" ב' קששות על כוס א', דקדוק קדרה ומתקלה שרוי דקדרות ענן א' ה'נו. זאמ' שעכ' קדרול עד אחר בה'ם, אוורול תלול ותוקדלה על מוט א', ותא א"א בזאנן אחר, מ"א. רעליל סיון צוו' (7) קדרוש. עין אקרוניות צוות, וכ"א קדר בעסקן ומ"א, וכן הפקחת טשי', קדרוחה שונטל צויר סובר שיאבר גם'

באור הלכה

בנכה לבעלה: (ט) ורק אחר מילוי לו. אם אפשר לו: ב (י) שותה בהסבה. ואם שכך ולו הכהב, ענן קסמן תעב פערן ז ובכמה ברורה צעריקפּון (²²) (יא) ואינו מברך אהיריו. על הגפן ר' פאלל שפה רבייעת, דסומך על מה שבירך ברוחה-הפהוֹן לברוך⁽²³⁾. ג' ועוד, דמיין יברך ברחה אחרונה⁽²⁴⁾ לטרף ארבע בוסתן, ובכיסין תעדר יתבאר סיבת: ג (יב) גופה כוסות. בין שפהה בין (אשון לשני או לאחר פום שני, ובלשון ברורה אכילה, אבל בין שלishi לרבייעי אסוח. גדרקון ביטמן העט: (יג) קרשות בירור. לפ' מה (ח) שבטוב הרכב לקחן סיפון תעדר בתק'ה דמגנגן לברך בונכה ואשונה על בל פום וכוסם, הא דמפרק לשתות בין הטסות הניין וודאך אם הנה דעתו בשעת בנכה לפטר על כל מה שביביא לו אהירך לשתות או שקהה אין לפניו. (ט) דמפליא נפטר כל פון שלש חשב ברהינאי שלא לשתות, ואם אין דעתו לשתות בין הפסות ואחריך נמלך לשתות, אם-כט יצטרך לברך עליהם, זה אسوו, שנראה כמושיכ על הפסות פון שפקורן על כוס זה כמו על שאר נרבע בוסות, וכמו שבקבונו לעיל ביטמן תעב פערן-זעףן כאבמשנה בורעה: (יד) ראיי לזרו. וכן מנקנו (²⁵) (טו): (ט) שלא לשתות בין ראיין לשביג. לחש (¹⁶) ליש מי שאומר (זהו בא בביח-זעף) דכא דשרין לשתות בין הפסות הינו בין כוס שני לבני כוס שלishi הדוח סמוך לאכילה או בטור אכילה ראו איני משבר, אבל לא בין ראיין לשביג, וכן מאחר שנטיר (²⁶) קרי שלא לשטר. משמע דוגא אין או שאר משקין בקיי עטנא נטשברן, (כ) אקל משקה שאן משבר אחר לשתות בין הפסות: (טז) אביאין לאני בעל-הבטה. אבל לפניו (²⁷) שאר בגיןבוין אין איזיך להניח פסער דעה, אלא כלן נועלין משל בעל-הבטה⁽²⁸⁾, זה אפלל במקומות שיש שלחו קון לאני פל אחר, ובלשון במקומן שבלון יושבן על שלחן אסיד: (יח) שיעש בק שלש מצות. שניהם בשбел לסת-משנה בשאר יומ-טוב⁽²⁹⁾, ואחת קדר לא-בגעעה לשפטים, חצאה לקידס בה מצות אכילת מצה, דילחט עני קדרה ורבנא ומה דרכו של עני בפרוסת, והצעה השנו בשבל אפיקומפני, ובכבראך לקפה בפערן ו: (ט) ורשות. קרי לשלב את הפסות, גדרקון ביטמן תעדה. וכברס הוא מן נוך שקורין אותו בראפּס⁽³⁰⁾, ובכחו לחתלה במנין וזה (ככ) שהוא נוטרין ס' ג'ה, פלומר, ס' ורבוא עברו שבוחן פרך: (כ) או ג'ך אחר. מאיה מין ששהוא⁽³¹⁾, אך לא-תוחלה טוב שפח (ככ) מאוזה הנקן שפקברין עליין או-הה ברכבה שפקברין על הפטור ברי שיטבר בנה מרוץ שאככל בתוך נקעודה, אבל לא רק להז אחד מפתקשות מיini קרוה, כי אם-כט שמלא קרוטס מפזרד אין נברך אחריך ציל אכילה מפזר, וענן לא-בקבון ביטמן חזה פערן ב⁽³²⁾: (כט) או מיר-קלח. לטבל גאנן גברעס והנטקן. אם כל בשחת, (ס) נצעה סמיינלאך קודם שבח ולא עצשה בלשנה, כמו שחוות ביטמן שעא צעריך. אם לא-צעה קודם שבח ואין לו הצען לטבל בךן. (כט) שי לא-עצה מיר-עללא נצעט מטיל סניוק בעטשחה (³³). וקעה עגנון טביל סניוק בעטשחה (³⁴) הוא מפקנתן דבמים, קרי לסתמיה

שער הצעיון

(ז) טור בשים אבִי דָּזְרוֹן, עין שם: (ט') ותטור שפַּטבְשׁ שִׁיכְעֵן לְטוֹ שְׁלָא יַצְרָר לְבָךְ פָּעֵם שְׁנִי, עַל-פְּרָטָק מִזְרָח שְׁלָא כָּהֵן לְפָנֶיךָ, דָּאָרְכָּא לְכִי מִפְּלָא
קְפָּטָר, וּרְכָלְעַל בְּסִימָן רֵדֵן צְדָקָה: (ו') וְאַזְלִי דְּבִין שְׁאַזְנֵי נְגִילָה בְּנֵן תְּמִסּוֹתָן עַמְּנָן בְּחַדְשָׁיו רְוִתָּה אֲפָפְחָתָק קְיָי וּבְכְלָבוֹן) סְמִיכָּן כֵּל זְמָן שְׁלָא חַשְׁבָּן
בְּפָרָשָׁה לְשִׁיחָתָה תְּרֵי בְּחַמִּית דְּקָטוֹן: (ז') וְהָא בִּתְהַלְּבָדָנוּ וְסָא דְקָטוֹן קְשִׁישָׁה לְבִרְבִּיעִי וְלָא קְבִּיבָּה בְּנֵן רְאֹשָׁן ?שְׁנִי, מְשֻׁותָּה דְבָלָאוּ הַכִּי אַזְנָן דָּרָךְ לְשִׁיחָתָה
הַרְבָּה קְעֵם אַכְלָה, וְעַזְנֵי בְּבָאָדָר קְפָּרָא שְׁעַשְׂה סְמִיכָּן לְדָעָה זוּ מִן הַקְּרָבָה לְלַיְלָה: (ח') חַקְיָעַכְבָּר אַלְהָה רַבָּה: (ט') טְסִיקָּם: (טט') מְהֻרִילָל: (טטט') אַחֲרָנִים:

מְרַגּוֹם : 1 פֶּטְרוֹזִילִיה.

הַלְבָות פֶּסֶח סִימֵן תְּעֵנ

כיאוריות ומוספיטים

[משנ"ב ס'ק יז]

אלא בלילה נויטין מעל בעל-הבית⁽²⁷⁾,
וזומנו שהמצה דוקה ואין ממש שלפני הבעל הבית שיעור

ביה לכל אחד מהנוסבים, ראה מה שבתנו לקמן (ס"י תענה ס'ק ז).

[משנ"ב ס'ק יז]

שנים פשביל לחס-טשנה לשאר יוד-טוב⁽²⁸⁾ וכו', וחצינה קשני
בשביל אפיקו⁽²⁹⁾.

(28) ובמזה של לחם משנה שהריעות שמתפורר קצת מהמצה
במקומות השופטים, דעת הגראן קרלין (חוט שני פסח פיז' ס'ק יט)
שנחשבת המצה שלימה, בין שעדין אין בחיסרין זה שיעור של
אחר ממ"ח מהמצה. אמנם, אם יש חיסרין של ממש במצה, ציריך
לקחת בחשבון השיעור של אחד ממי'ה נס את שיעורם של
פירוחים אלו.

מצה שנורה שרצה להשלימה על ידי שרופה במקום שהסירה,
דעת הגראן אלישיב (הגדרה של פסה הלילה זה עמי⁽⁹⁾ שאין זה
מורעל, וכן דעת הגראן קרלין (שם). ומשום שאין זהكافיה מחדרש
אלא כבעת המקומות מודח. וגם הנרש"ז אוירברך (הגדרת הלילה
זהה שם) פסק הרבה בו. אמנם גם לעת הנוהגים כן וסבירים
שאבש להחשייך לחם כשלט על ידי חrichtה, רעת הגרש"ז אוירברך
וש"ב ח"ג פנינה הע' לה) שאין לעשות כן בירוט משום תיקון מנתא.
וכשרוצה להוציא מצות שלמות לצורך לחם ממש מותן חבלת
המצות, דעת הגראן אוירברך (שש"כ פ"ג ס"ל ובהע' עז) שמותר
להוציא מצה אחר מצה עד ימעצא מצה שלימה, ואין זה שיש
בורה. אולם אב המצאות השלימות והשובות מונחות במעטוב
שללא בחביבה. ייקח את השלימות וייחי את השבות בד' שלא
יבזר פסולת מותן אוכל. אמנם, אם רצתה את השלימות רק כדי
ליפות את השולחן בערך נאת, רעתו שם (הע' עט) שמותר
לקחת אף את השבות.

(29) וכיוון שמהמצה השניה ציריך לקחת שני כויתים, כתוב השוע'
הרבר (ס"י תנחה ס"י) שזו ערוכה להיות גודלה יותר מהמצה
הראשונה והשלישית, ובאופן שתספק לכובית מצה וכזית אפיקומן.

[משנ"ב ס'ק יט]

ובפרט הוא אין גlick שקרויין אותו בפס' 436).

(30) וירק זה, כתוב המכח"ש (ס'ק ד) שהוא הנקרה בשני
צעללוין, ובשות' חותם טופר (או"ח סי' קלב) כתוב שהוא הנקרה
צעללוין ושכן נתרבר למוריו רבינו נתן אורלה, והמא"א (ס'ק ד) כתוב
שנdaggo לקחת ירק הנקרה פטרוויל⁽³⁰⁾, וכן כתוב החוי ארם (בלל קל
ס"ה). והנתגט החפץ חיים (מאיר עני ישראלי ח"א עמי' 63) דיויתה
לקחת תפוחי אדמה, והרבבה נהגו לה' הארץ ישראל, אך
בצל או עזין או תפוחי אדמה. והרבבה נהגו לה' הארץ ישראל,
הכלות פסה) לקחת ירק הנקרה בערבית ירכפט' עם עוד ירק
שברכו⁽³¹⁾ האדמה. והגרש"ז אוירברך (הילכות שלמה פסה פ"ט
ס"ח) בוגג לקחת ירק המלפפנן, שכן חחש מותלים בסלרי (הגדרה
של פסה על פי פסקי הע' 436).

[משנ"ב ס'ק כ]

פאייה מן ששהא⁽³²⁾ וכו', וען לקפן בסימן תעעה פ"ע ב⁽³³⁾,
וז' אבן על תפוחי אדמה מברושים שאוכלים אותן ככרפץ, דעת
הגרש"ז אוירברך (hilketot שלמה פסה פיט דבר הלכה אותן נ)
המשן במילאים עמוד 35

[משנ"ב ס'ק ז]

גמ"פ אין נכוון, בן ברבו הआחרונים⁽²¹⁾,
(21) ובטעם הדבר בתב השוע' הרוב (ס"ד), שמא יטש אחרים ויטלו
ויברכו על נטילה זו כמו שרגילים בשאר שבתות השנה.
והויסיף, שאף אם נטל ידו מ"מ ציריך להזור וליטול ידו לפני
אבלת המטה, בין שטיפתיקות הרבה בין הקירוש לאביבה
באכירת ההערה, וכבר הסich דעתו משמרות ידו.

[משנ"ב ס'ק י]

וכמ"שנה ברויה סעריך-קטען כאז.

(22) רעם התבאר שלמנהיינו שאין מוסיפים לשנות עד כוס בין
הbossות הראשונות (כמבואר בין בשוע' ס"א), ואם כן לא היה
בדעתו לשנות עד יין בין בין הbossות, ולכן יסכו על דעת הbossרים
ויהיה נראה כמוסיף על הbossות. וממי נכוון שקיים שבירך על הboss
הראשונה יהיה בדעתו לחזור לשנות בין הbossות הראשונות, ואנו
אבלו יעשה ווישה את הboss הראשונה בלבד הסיבה, יכול לשנות
כוס אהרת בהסיבה ובלי ברכת, ולא יהיה נראה כמוסיף על
הbossות.

[משנ"ב ס'ק א]

ברכת-המקzon לבטוף⁽²³⁾, ועוד, דקהרי יברך ברכה אחרונה⁽²⁴⁾,
(23) ובטעם הדבר כתוב לעיל (ס"י רעב ס'ק לו), שבוס וו שהיא של
קידוש והוא מצרכי הסעודה, והרייה בדברים הבאים מחייבת
הսעודה, שהם טבלים לטעודה ונפטרים בברכת המזון.

(24) ומה שחצרך לכתוב עד טעם, ראה מה שכתב בבייה' ל לעיל
(ס"י קדר סי' ד'ה וכן פוטרת) שדין זה שברכת המזון פוטרת את
הין שלפני המזון אין דין בrho, וש שיטות ראשוניות שבירך לברך
עליו ברכה אחרונה. ועוד ביאר הקב' החאים (ס'ק ל') מה שחצרך
לטעם השני, שהוא מחייבת השיטות שברכת המזון אימה פוטרת יין
של קידוש באופן קודם נטילה, ואם כן בלילו הזה שכתב
השוע' כאן שלבל הדעות נטלים ידים לאחר הקידוש, איש נפטר
ברכת המזון לשיטות אלו.

[משנ"ב ס'ק טז]

מפרק לשנות בין בכוסות⁽²⁵⁾.

(25) ולענין אביבה, כתוב בשוע' א/or לציון (ח"ג פט"ז תשובה ז)
שלברתיחה ראיו של לאכול עד אחורי אביבה המצה, כדי שייכל
את הנפהה לתאטם, אגנום אם הוא ערב וכogen בדור שחתעה, כתוב
בשות' שבת הלוי (ח"יט סי' קיח אות א) שיכל לאכול לכתיה להילה,
ובן דעת הנrai'ish אלישיב (הגדרה של פסה הלילה זה עמי' 13)
שיכל לאכול פירות או ביצים ולברך עליהם בורה גם את
אביבה הכרפץ ויברך אחיהם לפני אכילת הכרפץ, כי אם ייכל אכילת
אביבה הכרפץ ויברך עליהם ברכה אחיהם יפנור בוה גם את
הכרפץ, והרי יש הסוברים שברכת הכרפץ עליה גם על המזרע
שייכל אחר ביה, וכן כתוב בשוע' א/or לציון (שם).

[מה"ל ד' הרשות ביתן]

רק שפוג הכסות וכהין עצמו לאומרה קאה⁽²⁶⁾.

(26) אמנם, בשוע' להלן (ס"ז) כתוב שמדובר לו את הכסות מיד לאחר
אמרית 'הא לחמא עניא', וביאר במשנ"ב שם (ס'ק סב) שתחילת
אמרית ההגדה היא באכירת 'הא לחמא עניא', ואם כן נמצאת
משמעות הכסות השני היא אחר תחילת ההגדה.

